

عنوان مقاله:

سلسله مراتب و ارتباط فضایی محوطه‌های اشکانی دشت سیستان

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات باستان شناسی، دوره 5، شماره 2 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

زهره جوزی - دانشجوی دکتری رشته باستان‌شناسی دانشگاه تهران

رضا مهرآفرین - دانشیار گروه باستان‌شناسی دانشگاه مازندران

خلاصه مقاله:

سیستان یکی از مناطق بسیار مهم دوره اشکانی در باستان‌شناسی ایران به‌شمار می‌رود. این منطقه در تاریخ سیاسی و فرهنگی دوره مذکور به لحاظ حاکمیت یونانی‌های باختر، ورود سکاها، حضور خاندان پرقدرت سورن‌پهلوی و محل وقوع داستان‌های حماسی و پهلوانی ایران از شهرت خاصی برخوردار است. شرایط زیست‌محیطی مطلوب سیستان در دوره اشکانی سبب گردید که در این منطقه شهرها و استقرارهای فراوانی به‌وجود آید. چنان‌که از مجموع ۱۶۶۲ محوطه شناسایی شده در منطقه، ۳۹۲ مکان به دوره اشکانی تعلق دارند که در نیمه شمالی و نیز جنوبی آن که هم‌اکنون بیابان است، پراکنده شده‌اند. در هر یک از دو ناحیه مزبور محوطه‌های وسیعی شناسایی شدند که بر اساس رتبه‌بندی می‌توان آنها را به عنوان مکان‌های مرکزی سیستان در دوره اشکانی به‌حساب آورد. آثار و شواهد باستان‌شناسی نشان می‌دهد که سیستان در دوره اشکانی سرزمینی بسیار آباد، پرجمعیت و دارای منابع آبی فراوانی بوده است که بر این اساس، در بخش‌های شمالی و جنوبی آن شهرها و روستاهای بی‌شماری ساخته شده است. این رخداد بنا به شرایط زیست - محیطی مناسب (آب فراوان، خاک خوب، هوای معتدل، مرتع، صید و شکار و تجارت) که در این ایام در سیستان جریان داشت، میسر گردید.

کلمات کلیدی:

سیستان، دوره اشکانی، بررسی باستان‌شناختی، الگوی استقرار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1201696>

